

9/26

Na srdci

(in)formační měsíčník vikariátu
Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka

Karolína Kněžů při představení
Tereška v rámci Křemešnického
léta v roli svaté Terezie z Lisieux
- se stigmaty na rukou a se svými
oblíbenými růžemi, které tato
moderní světice slíbila po smrti
sypat z nebe. Foto: Vojtěch Herš

Téma: Formální víra

Doporučený příspěvek: 40 Kč

Člověče, odpočívej a buď silný!

Myslím, že většina z nás prožila dobu prázdnin a dovolených intenzivně, někdo u průzračného moře, někdo při zdolávání velkolepých hor a někdo doma na zahradě pod jabloní. Každý odpočinek je důležitý! Také Bůh chce, abychom odpočívali. Odkaz najdeme třeba v knize Genesis (2, 2-3) a v knize Deuteronomium (5, 12-14) rozšiřuje důležitost odpočinku i na služebníky a dobytek.

Za Velké francouzské revoluce, která chtěla zničit vše staré a zrušila neděli jako den odpočinku, nakonec toto nařízení muselo být zrušeno, protože dobytek začal pod tíhou práce hynout. Bůh moc dobře ví, co stvoření potřebuje a jak je důležité zregenerovat své tělo, vyčistit mysl, protože začíná nový školní rok a život každého z nás pokračuje dál.

Každý člověk nosí ve svém srdci touhu po dobru, pociťuje hlad, žízeň, ale nic stvořeného nás nemůže tak uspokojit jako sám Bůh, který dokáže naplnit život člověka. Nakonec každý má co dát, když má v srdci Boha. Věřím také, že jsme častěji vzali do rukou Písmo v klidu a svobodně nechali působit Božího Ducha a měli možnost tak hlouběji pronikat do vztahu se svým Otcem. On totiž dokáže vstupovat do našich životů dokonce i v situacích, které někdy působí nepochopitelně nebo chaoticky.

Evangelium odmítá lhostejnost i násilné vynucování dobra, ale nabízí cestu mírnosti, důvěry v lidský růst i u některých našich bližních, kteří potřebují víc času k pochopení své vlastní lidské důstojnosti a potřebují zažít, že jsou součástí společenství lidí milujících Boha. Nakonec pocit nebo přesvědčení, že jsme součástí rodiny, z nás utváří živé a silné společenství, kde má každý své místo, je milován a sám dokáže milovat.

P. Benedikt Rudolf Machalík, farář ve Chvojnově

Na srdci - měsíčník farností vikaritátu Pelhřimov. **Příští uzávěrka: 18. září.** Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Tisk: Rain, Jindřichův Hradec (náklad 600 ks). Registrace: MK ČR E 24463. Přispět lze buď přímo v dotyčném kostele do kasičky nebo v sakristii, dále také na účet farnosti Pelhřimov 620616359/0800 (forma QR platby - viz kód vpravo). Díky za podporu! Archiv čísel najdete na **cerekev.cz** a **farpel.cz**.

3. Sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
5. Sv. Terezie z Kalkaty
6. Třiadvacátá neděle v mezidobí
8. Svátek Narození Panny Marie
12. Jména Panny Marie
13. Čtyřiadvacátá neděle v mezidobí
14. Svátek Povýšení svatého Kříže
15. Panny Marie Bolestné
16. Sv. Ludmily, mučednice
20. Pětadvacátá neděle v mezidobí
21. Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23. Sv. Pia z Pietrelciny, kněze
26. Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
27. Šestadvacátá neděle v mezidobí
28. Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa
29. Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů

Z osobností měsíce: sv. Matka Tereza

Narodila se roku 1910 v albánské rodině ve Skopje. Otec jí zemřel v osmi letech, ve 12 letech se rozhodla pro řeholní život. V 18 letech vstoupila do kongregace Loretánských sester, kde ji přitahovala služba v Indii. Tam roku 1946 po dohodě s představenými opustila klášter a začala se věnovat nejchudším a umírajícím.

Když získala dost spolupracovnic, založila kongregaci Misionářek milosrdenství. Zakládala útulky pro umírající, sirotky a opuštěné děti, nemocnice i školy. Navštívila i řadu míst lidského utrpení (mj. Černobyl). Za největší hrozbu míru označila potraty. Zemřela 5. 9. 1997, v té době měl řád přes 4 000 sester ve 123 zemích. Po smrti vyšly její deníky, z nichž vyplynulo, že nedlouho po povolání ztratila jistotu víry a Kristu sloužila desetiletí navzdory hlubokým pochybnostem. Před deseti lety byla svatořečena. Její úsilí vyústilo v humanitární dílo, které si získalo úctu širokých vrstev. Za vše hovoří fakt, že v převážně muslimské Albánii nese její jméno hlavní letiště v Tiraně. (hm)

Kalendárium - náš vikarát

Horní Cerekev a okolní farnosti

- 4. 9., 1. pátek H. Cerekev a Počátky, 17.00 adorace, zpověď, 18.00 mše
- 6. 9., po mši svaté - Počátky, Farní kafe
- 13. 9., 8.00 - poutní mše svatá v Nové Bukové
- 20. 9., 14.00 - poutní mše svatá v Horní Vilímčici
- 24. 9., 12.00-17.30 - Veselá, adorace k Nejsvětější svátosti
- 26. 9., 16.30 - poutní mše svatá v Horní Vsi
- 28. 9., 10.00 - poutní mše svatá v Bělé

Chvojnov a okolní farnosti

- 4. 9., 17.00 - Chvojnov, 1. pátek v měsíci- adorace k Nejsvětější svátosti, 18.00 - mše svatá
- 19. 9., 19.00 - Chvojnov, chvály (**viz plakátek**)

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

- 8. 9., 16.00 - mše svatá na svátek Narození Panny Marie u Váňovy studánky u Bohdalína
- 12. 9., 17.00 - bohoslužba slova - posvěcení „dožínky“, kaple Panny Marie Lhota-Vlasenice
- 27. 9., 11.00 - poutní mše svatá v Hojovicích (mše svatá ten den bude v Častově v 8.00 a nebude v Mnichu)
- 28. 9., 11.00 - poutní mše svatá v kapli v Babíně, 18.00 - svatováclavská mše v Kamenici nad Lipou

Pacov a okolní farnosti

- 3. 9., 18.00 - 4. 9., 18.00 - Pacov, kostel, 24hodinová adorace
- 25. - 27. 9., po mši sv., Pacov, kostel, Triduum Modliteb matek (**viz plakátek**)
- 27. 9., 8.00 - Cětouz, poutní mše ke sv. Václavu
- 4. 10., 8.00 a 9.30 - Pacov, poutní mše k sv. Michaelu archandělovi

Pelhřimov, Křemešník

- ÚT - 18.45 - Pelhřimov, růženec a pobožnost k Tváři Kristově, kostel
- ÚT - 19.00 - Pelhřimov, fara, spontánní modlitby

ČT - 23-0.00 – Pelhřimov, Svatá hodina - adorace (vstup přes sakristii)
ČT - 18.30 – Pelhřimov, adorace se zpěvy v kostele
2. 9.; 16.9.; 30.9., cca 18.45 – Pelhřimov, biblická hodina na faře
4. 9., 22.00 – Pelhřimov, modlitby mužů, v sále
5. 9., 7.30 – Pelhřimov, Živá růže - mše sv. v kostele
10.9.; 24.9.; 19.00 – Pelhřimov, farní sál, společenství žen
12. 9. a 24. 9., 19.00 – Pelhřimov, modlitba celého růžence v kostele
18. 9. - 20. 9. – Pelhřimov, 40hodinová adorace v sále
19. 9., výjimečně v 15.00 – Křemešník, Mariánské večeradlo
19. 9., 18.00 - Křemešník, mše svatá a přednáška P. Mariána Pospěchy
na téma "Víra v životě, život ve víře" (**viz plakátek**)
20. 9., 10.00 – Pelhřimov, Farní kavárna po „dětské“ mši sv. – fara
2. 10., 19.00 - Křemešník, koncert Hradišťanu (**viz plakátek** - v době
uzávěrky ještě bylo několik volných míst)

Personálie - oprava

V červnovém zpravodaji jsem udělal chybu v datu narození P. Františka Žáka - místo 2. června 1986 jsem uvedl 8. června. Za to se otci Františkovi i čtenářům omlouvám.

Jan Mazanec

Chystá se poutní trasa z Pelhřimova na Křemešník

Na otevření nové části pelhřimovského hřbitova má navázat připravovaná poutní cesta z Pelhřimova na Křemešník. Trasa o osmi kilometrech začne právě u hřbitova nabídne 10 zastavení s tematikou Nejsvětější Trojice. „Poutní cesta tak může propojit Pelhřimov s Křemešníkem nejen fyzicky, ale také symbolicky. Měla by nabídnout lidem prostor, kde se mohou zastavit, projít krajinou, přemýšlet a zároveň vnímat místa, která mají pro náš region hlubší význam,“ uvedl starosta Pelhřimova Ladislav Med. Podél trasy má vzniknout devět nových výtvarných zastavení doplněných lavičkami. Desátým bude stávající zobrazení Nejsvětější Trojice v kostele na Křemešníku. Projekt se připravuje ve spolupráci s MAS Šipka a MAS Třeštsko z jejich strany je podána i žádost o dotaci.

(Pelhřimovské noviny)

Nádvoří želivského kláštera prošlo velkou proměnou

Dříve zanedbané a auty zaplněné nádvoří želivského kláštera se proměnilo v důstojný veřejný prostor. „Každý den žasneme nad tím, že nádvoří, které bylo plné kaluží a kde dlouho parkovala auta, je najednou opravené,“ svěřil se MF DNES opat Tadeáš Robert Spišák. Připomněl i dohodu s obcí Želiv, díky které řád získal pozemky nádvoří do správy. „Tehdy jsme občanům Želiva slíbili, že nádvoří opravíme. Jsem rád, že se to povedlo, a věřím, že to prospěje obci i klášteru,“ dodal opat. Středová část slouží hlavně pěším, parkování má svůj vlastní prostor. Součástí úprav je vodo-
propustná dlažba, která pomáhá vsakovat vodu. Proměnou prošla i zeleň a sochy a přibyl nový mobiliář. Jde jen o část rozsáhlejší proměny areálu, následovat mají úpravy Opatské zahrady, okolí Panského rybníka atd. s náklady ve výši asi 94 milionů korun, z toho dotace EU tvoří 64 milionů. (crr.gov.cz)

P. Marián Pospěcha

bude sloužit

v sobotu **19. září v 18.00** hodin

mši svatou s nedělní platností

v kostele **Nejsvětější Trojice na Křemešníku**

a po ní prosloví přednášku "**Víra v životě, život ve víře**"

Ten den nebude
v Pelhřimově
večerní mše svatá
v 19.00 hodin

Srdečně zve
Matice Křemešnická

Výuka náboženství pro 1. a 2. stupeň ZŠ

**pravidelné setkávání
s vrstevníky**

poznáváme Boha

otevřeno pro všechny

**utváření správných postojů
a hodnot**

SPOLEČNĚ NA CESTĚ

**informace a přihlášky:
www.svcsit.cz**

**BAVÍ TĚ NĚCO,
CO CHCEŠ PŘEDÁVAT DĚTEM?
POJĎ TO DĚLAT S NÁMI.**

VE STŘEDISKU VOLNÉHO ČASU SÍŤ

**AKTUÁLNĚ HLEDÁME VEDOUCÍ/ASISTENTY
ZÁJMOVÝCH KROUŽKŮ**

KROUŽKY PROBÍHAJÍ 1x - 2x TÝDNĚ

ZÍSKÁŠ:

PROSTOR PRO SVÉ NÁPADY
SMYSLUPLNOU PRÁCI
PEDAGOGICKOU PRAXI
PRÁCI NA DPP

POŽADUJEME:

TRESTNÍ BEZÚHONNOST
SPOLEHLIVOST,
KLADNÝ VZTAH K DĚTEM
ZODPOVĚDNOST
MINIMÁLNÍ VĚK: 18 LET
(ASISTENT: 16 LET)

HUDBA, ZPĚV

SPORT

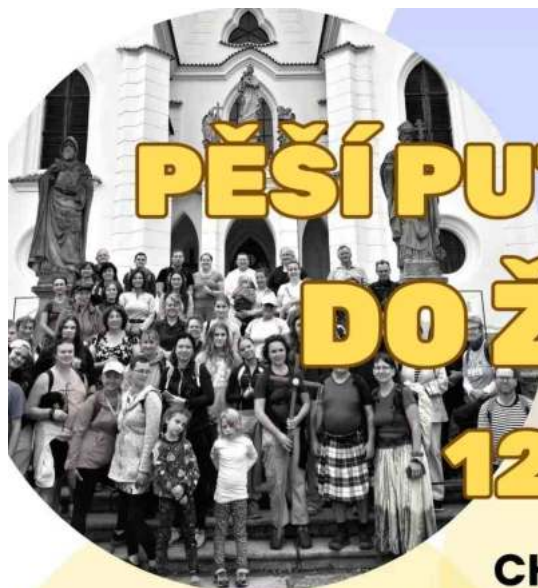
TVOŘENÍ

TVŮJ NÁPAD

PRACOVISTĚ PELHŘIMOV

kontakt 774 950 224/martin.behal@svcsit.cz

PĚŠÍ PUTOVÁNÍ DO ŽELIVA 12.9.2026

CHVOJNOV 12.30h –
KOJČICE – SVÉPRAVICE 12km
info u J. Pavlíkové, tel. 722 965 296

LUKAVEC 8h – VYKLANTICE –
HOŘEPNÍK – ČERV. ŘEČICE 24 km
info u M. Jílkové, tel. 739 245 887

VĚŽ 8.30h – LEŠTINA –
HUMPOLEC – HNĚVKOVICE 25 km
info u J. Loskotové, tel. 728 150 643

ŽELIV kostel

Narození Panny Marie

Přivítání poutníků 17h, poutní mše svatá v 18h.
Přijďte se k nám kdekoli na cestě.

POZVÁNKA NA POUTNÍ ZÁJEZD[†]

Klášterec nad Orlicí • Hora Matky Boží Králíky • Neratov • Polsko

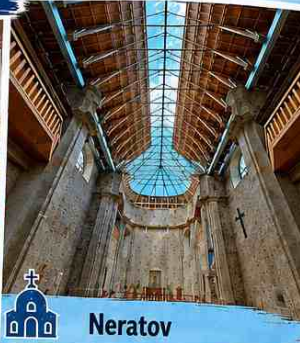
Dne 24. října 2026

Hora Matky Boží Králíky

Hrob Aničky

Neratov

PROGRAM: návštěva hrobu stigmatizované Aničky Bohuslavy Tomanové v Klášterci nad Orlicí, mše svatá v poutním kostele Nanebevzetí Panny Marie na Hoře Matky Boží Králíky, krátký nákup v Polsku a prohlídka kostela se skleněnou střechou Nanebevzetí Panny Marie v Neratově. Klášter minoritů Jihlava

CENA: cca **500–600 Kč**,
děti zdarma.

ODJEZD: v ranních hodinách,
návrat večer.

VŠE BUDE JEŠTĚ UPŘESNĚNO.

DUCHOVNÍ DOPROVOD:
P. Petr Vavřinec Konopík

**ZAPISOVAT SE MŮŽETE V KOSTELE
V NOVÉM RYCHNOVĚ A V SAKRISTII V PELHŘIMOVĚ**

Večer chval ve Chvojnově

SVÁTOST
SMÍŘENÍ

19.09.2026
19.00
farní kostel

PŘÍMLUVNÁ
MODLITBA

Vzali ho, ale reptali proti hospodáři: 'Tady ti poslední pracovali jedinou hodinu, a dals jim zrovna tolik co nám, kteří jsme nesli tíhu dne i horko.' On však jednomu z nich odpověděl: 'Příteli, nekřivdím ti. Nesmluvil jsi se mnou denár? Vezmi si, co ti patří, a jdi. Chci však i tomuhle poslednímu dát jako tobě. Nesmím s tím, co je moje, dělat, co chceš? Anebo závidíš, že jsem dobrý?' Tak budou poslední prvními a první posledními."

 farnost_chvojnov

Modlitební triduum Modliteb matek

25. – 27. září 2026

Pro všechny, kteří chtějí prožít společnou modlitbu a být duchovně celosvětově spojeni a vedeni konkrétním Božím slovem a úmyslem daného dne.

kostel sv. Michaela Pacov

PÁ 25. září

Mše sv. 18.00

Triduum 18.40

kostel sv. Michaela Pacov

SO 26. září

Mše sv. 8.00

Triduum 8.40

kostel sv. Michaela Pacov

NE 27. září

Mše sv. 9.30

Triduum 10.20

- *V pátek se postíme a odprošujeme za svoje hříchy.
Iz 6,1–8*
- *Když v pátek prosíme za odpuštění svých hříchů, budeme mít v sobotu sílu odpustit a prosit o obrácení těch, kdo nám ublížili.
Mt 13,3–9*
- *V neděli se můžeme radovat, chválit Pána a děkovat mu.
L 2,8–20*

HRADIŠŤAN

& Jiří Pavlica

Jiří
Pavlica
Hradišťan

www.hradistan.cz

KONCERT

v kostele Nejsvětější Trojice
na Křemešníku

pořádá
Matice křemešnická o.p.s.

2.10. 19:00

vstupenky

Prázdniny ve Chvojnově začaly farní snídani

V neděli 28.června se ve Chvojnově uskutečnila již druhá farní snídane, která zahájila prázdninové léto. Farníci napekli spoustu dobrot a sluníčko dotvářelo letní atmosféru. U společného stolu nechyběl smích, povídání a dobrá nálada, Bylo to příjemné dopoledne plné setkávání a radosti ze společně stráveného času.

Text i foto: Tereza Kostková

Na Křemešníku vzdali herci poctu sv. Terezii z Lisieux

V červenci se Křemešník stal dějištěm výjimečné kulturní události. Pod hlavičkou Matice Křemešnické a ve spolupráci s Divadlem na Vinohradech se tu odehrála úspěšná divadelní inscenace Tereška, která vzdává poctu sv. Terezii z Lisieux. Unikátní projekt vznikl díky nadšení, stovkám hodin práce a podání ruky.

* * *

Reportáž z průběhu představení

Inscenace není žádným nezáživným životopisem. Představení začíná v ambitech kostela, kde vyposlechneme krátký hudební vstup. Poté už jsme symbolicky pozváni k vyplutí na cestu se svatou Terezií.

První jednání se odehrává v boční kapli, která se mění v domácnost Martinových. Z devíti sourozenců ve hře poznáváme Terezii a Anežku. Šťastné Terezčino dětství poznamenala nejprve matčina smrt a poté sestřin odchod do kláštera. I ona sama hluboce toužila po Bohu, biřmována byla už v 11 letech a o čtyři roky později následovala svou sestru do kláštera karmelitek.

V tu chvíli jsme opět pozváni k tomu Terešku následovat a přesouvá-

Foto: Vojtěch Herš

me se do kostela. Zde se usadíme do prostoru pod kúrem, který je celý uzavřený černými plachtami. Herce tak stejně jako v kapli máme téměř na dosah ruky. Vidíme každý záchvěv emocí v jejich tvářích. Terežka se snaží přizpůsobit přísnému režimu kláštera, ačkoliv ne vše dobře chápe.

Ani svými staršími sestrami není příliš pochopena, je totiž oproti nim příliš dětská a živá. Má naprostou důvěru v Boží lásku a tuto jistotu se snaží se všemi sdílet. Jejím pobytem v klášteře nás provázejí zhudebněné verše z Písma, které s živým hudebním doprovodem krásně zpívají herečky.

Velkým milníkem Terežčina života je složení slibu a trvalé vstoupení do řádu. Sama to vnímá jako úžasný dar, kdy samotný Kristus sestoupí a přijme ji jako svou nevěstu. Jinak se ale mezi karmelitkami ubírá pomalu odlišnou cestou. Jejím posláním je láska. Předčítá sestrám verše o tom, jak se Hospodin sklání k maličkým, a sama se odevzdá úkonem Odevzdání se Boží lásce. Chce být nádobou pro tu lásku, kterou od Boha lidé nepřijímají, aby ji mohla rozdávat kolem sebe.

To už ale její krátký život spěje ke konci. Ačkoliv se nikdy necítila na to, aby fyzické utrpení přijala jako oběť za hříšníky, když ji dosáhnou bolesti a trápení spojené s nemocí, nestěžuje si, ale trpělivě vše snáší.

Tuberkulóze podlehe ve 24 letech. V inscenaci s jejím posledním výdechem spadne plachta a nám divákům se náhle otvírá výhled do kostela. Terezka vstává z lože a běží vstříc Ježíši, který už na ni čeká. Za zvuků smyčců spolu odcházejí, představení dojemně končí a následují ovace vestoje.

Jak celý projekt vznikl a komu patří díky

Poprvé byla hra představena v roce 1997, nejnovější zpracování uvedlo Divadlo Na Vinohradech v roce 2024. O rok později se konala pražská derniéra hry a letos představení znovu ožilo v prostorách kostela Nejsvětější Trojice na Křešněšnicku a okolních ambitech. Projekt přilákal během šesti vyprodaných repríz a generální zkoušky přes 300 diváků.

Inscenaci se podařilo na Vysočině vzkřísit především díky obrovskému úsilí člena Matice Křešněšnické Víta Škody ml., který dal do realizace nejvíce sil a představení osobně vyjednal. Významně přispěla také iniciativa místních nadšenců a nevídaná ochota hereckého i tvůrčího týmu. Herci se vzdali svého letního volna a odehráli představení bez nároku na standardní honoráře – pouze na základě ústní

dohody a podání ruky.

Přípravy zabraly členům Matice a dobrovolníkům téměř 300 hodin fyzické práce. Velký důraz byl od samého počátku kladen na absolutní ochranu vzácného historického prostoru. Při stavbě hlediště a scény se dbalo na to, aby nedošlo k poškození památek.

Aby se inscenace přizpůsobila novému prostoru, navštívila Křešník několikrát scénografka Marta Roszkopf, skladatel Pavel Helebrand i režisér Radovan Lipus. Atmosféru dotvořily historické rekvizity nalezené přímo v budovách na Křešníku a živá hudba v podání smyčcového kvartetu spojeného s violoncellistkami z původního pražského obsazení.

Na realizaci se podílela řada sponzorů a partnerů - výrobu hlediště zajišťoval pan Zdeněk Bína z Vyskytné s dobrovolníky, dřevo daroval pan Jiří Sankot z Branišova, ubytování a stravu poskytl Hotel Křešník pod vedením paní Magdy Vaňkové. Spolek pelhřimovských divadelních ochotníků Rieger zapůjčil černé opony. Zvukovou techniku poskytlo středisko volného času Síť a ZUŠ Pelhřimov.

Projekt vznikl za podpory dotačního programu Kraje Vysočina - Vysočina žije. S ohledem na zachování komorní a duchovní atmo-

sféry byla kapacita představení omezena na pouhých 50 diváků.

Zaplněná hlediště a vřelé ohlasy potvrdily, že spojení profesio-
nality Divadla na Vinohradech a srdečného přístupu místní komunity
vytvořilo na Křemešníku nezapomenutelný zážitek. V plánu je opa-
kování představení i v létě 2027.

Markéta Nýdrlová, Radka Běhalová

Tvůrci a herci

Autorka: Lenka Lagronová, **režie:** Radovan Lipus, **dramaturgie:** Jan
Vedral a Vladimír Čepek, **scéna a kostýmy:** Marta Roszkopf, **hudba:**
Pavel Helebrand.

Obsazení: Karolína Kněžů (Terezka), Nad'a Konvalinková (matka
představená), Vendulka Křížová (sestra Vincenta), Barbora
Poláchová (sestra Magdalena), Šárka Krausová (Anežka), Tomáš
Dastlík (tatínek/Ježíš) a Alexandra Tomanová (maminka).

Biřmování v Horní Cerekvi - 28. června

*Foto: Mirka
Dolanská/
Člověk a víra*

Do Kamenice zavítali skautky i zdejší rodák otec Pavel

Dne 19. července se mše svaté v kostele v Kamenici nad Lipou zúčastnily skautky z nedalekého tábora, a tak svým mládím oživily bohoslužbu i farnost.

A o čtyři dny později do svého rodiště zavítal i P. Pavel Šimák, který působí v Kaplici. Společně s ním farníci prožili nejen mši svatou, ale také následnou snídani na faře. Obě setkání byla milá a děkujeme za ně. (mm)

Foto: Marie Maryšková

Otec Jaromír na Křemešníku přednášel o Desateru

Křemešnické léto odstartovalo 3. července mší svatou vedenou P. Jaromírem Stehlíkem, který v pelhřimovském vikariátu působil v letech 2008-2016 jako místní vikář a nyní je farářem ve farnosti Vimperk. Na slavení eucharistie navázala jeho přednáška na téma „Proč desatero dnes?“

P. Stehlík začal vyprávění řečnickou otázkou, zda jsou všichni přítomní v životě šťastní a spokojení. Přes úryvky z Bible se dostal až k lidské svobodě a smyslu našeho života, kterým má být plné společenství s Bohem, kterého bude člověk milovat a sloužit mu.

Následoval rozbor jednotlivých přikázání v konkrétních oblastech života - například uvědomění si, že Bůh není vykonavatelem našich přání a musíme mu věřit, že má pro nás skvělé životní plány, i když se někdy liší s našimi představami. Nebo že páté přikázání Nezapomeš porušujeme i špatným slovem, postojem nebo pohledem na druhého.

Text i foto: Markéta Nýdrlová

Při pouti ke Svaté Anně se sešli současný i minulý farář

Jako každoročně poutní místo Svatá Anna nedaleko Černovic navštívilo v den pouti v neděli 26. července mnoho poutníků. Mši svatou tu sloužil P. Jarosław Józef Ściera-szewski z Černovic a spolu s ním i P. Jan Poul, který kdysi v Černovicích také působil. Po mši svaté vyhrávala u kostela Svaté Anny Černovic-ká dechovka.

Text a foto: Jiří Vrzal

Dvě poutě k Nanebevzetí Panny Marie proběhly jak ve Služátkách (14. 8.), tak ve Chvojnově (16. 8.)

Restaurátoři vylepšili interiér sv. Anny v Božejově

Hřbitovní kapli sv. Anny v Božejově nechal již v roce 1686 vybudovat tehdejší majitel panství Karel Voračický spolu se svou manželkou Annou Markétou. Tato cenná stavba, která představuje výjimečnou ukázkou raného baroka a manýrismu, se nyní dočkala zásadní péče.

Starosta městyse Miroslav Tříška k obnově historického interiéru povolal odborné restaurátory, jejichž práce přinesla fascinující objevy. Během obnovy interiéru odhalili unikátní systém proměnlivého oltáře, takzvané kalendárium. Čelní strana oltářního stolu (antependium) se totiž v minulosti měnila podle aktuálního liturgického období (*podobné téma jsme zmínili při úpravách oltáře v Novém Rychnově – pozn. red.*).

Odborníci tak pod hlavním oltářním obrazem, který zobrazuje sva-tou Annu vyučující Pannu Marii, zachránili dvě zcela odlišné podoby oltáře. První z nich tvoří pestrá kvetoucí dekorace s motivem Ukřižová-ní, která imituje vzácné historické tkaniny. Druhá, nově osazená

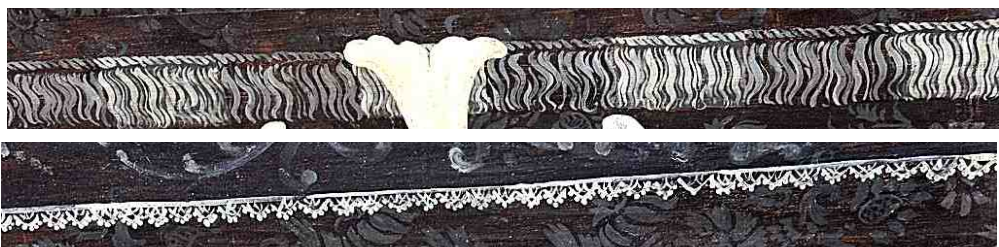

verze, sloužila výhradně pro smuteční příležitosti a zádušní mše. Tomuto černému „dušičkovému“ antependiu dominuje bílý kříž ve tvaru kostí s realisticky vyobrazenou lebkou.

Výjimečným detailem je mistrovská barokní malba využívající optický klam – autor na dřevo namaloval bílou textilní krajkou a šťapce tak věrně, že jsou k nerozeznání od skutečné látky.

Pokud půjde vše podle plánu, první mše svatá by se v nově zrekonstruovaném prostoru měla sloužit příhodně 2. listopadu na Dušičky, tedy v den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé. Oltář tak bude k vidění přesně v té podobě, pro kterou byl před staletími stvořen.

Text a foto: P. Karol Gottschalk Lovaš

Tématem farního tábora v Lukavci byly záhadné šifry

TAJEMNÉ KLÍČE

- tajenkou je jedno slovo
- řekne vám, kam máte celá skupina ihned běžet

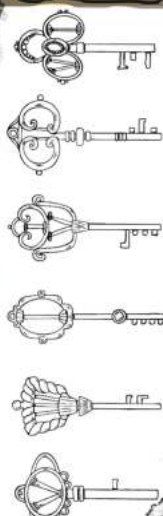

Foto: Miluše Jílková

Pravá svoboda? Objekt Otce s marnotratným synem

Téma formální víry otevíráme úryvky z přednášky P. Ladislava Heryána na 24. Akademických týdnech. Spojil v něm biblický příběh o marnotratném synovi s definicí lidské svobody, ale i formální víry.

Chci vám něco říct o vnitřní svobodě, to téma je mi bytostně blízké. Kostrou přednášky je podobenství o dvou synech s výkladem Juliána Carróna, nástupce zakladatele hnutí Comunione e Liberazione.

Naše doba proklamuje svobodu. Zdá se, že to je jedna z nejdůležitějších věcí člověka. Ale o kom můžeme říct, že je svobodný? Že jedná bez masek, jestli nemá jednu tvář pro práci, jednu pro přátele, jednu doma. Jsme my svobodní?

Podobenství začíná tak, že do Ježíšovy blízkosti přicházeli celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizové reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi.“ Ježíše si představuju jako člověka absolutně svobodného. Je mu jedno, s kým se stýká a co si kdo o něm myslí.

Farizeové to vidí jinak: Jako Mesiáš by měl být dokonalým ve smyslu, jak si to myslí oni. Snažili se o svatost, jejich jméno „peruším“ znamená být oddělený od nesvatých. Kdežto stýkat se s těmi „horšími“, špinavými, dokonce s nimi jíst, znamenalo být jedním z nich. A Ježíš jako reakci na ně vypráví tři podobenství: o ztracené minci, o ztracené ovci, a právě podobenství o marnotratném synu.

To podobenství známe. Mladší syn měl doma vše, na co pomyslel. Vždyť měli i služebníky. Není tu rodinný konflikt. Dům byl domovem obou synů. Proč tedy tam oba byli nespokojeni?

Co zvítězilo nad srdcem mladšího? Možná mu kupci, kteří chodili přes Palestinu kamsi do Egypta, říkali: „Proč tady hniješ? Víš, jak je to v Alexandrii, víš, jaké jsou tam ženské, noční bary, jak se tam žije? Tady v tomhle baráku nežiješ.“ A on se sbalí a odejde. Kdyby mu otec řekl: „Já ti nic nedám, nikam nepůjdeš, doma budeš.“ Tak by se cítil ještě nesvobodnější. Jeho touha po svobodě trhá všechny svazky.

On se rozejde s otcem i bratrem, který ho asi nikdy neměl pořádně

rád. A rozejde se i se svým náboženstvím. Skončí v prasečinci – a prasata jsou pro Židy nečistá zvířata, takže šel do pohanské země. Tam vše utratil a neuspokojuje jej nic, co by naplnilo jeho touhu. Otcův dům mu připadal jako překážka ke svobodě, bylo třeba zpřetrhat pouta a jít pryč. Jenomže jeho touha naplněna není. V prasečinci zůstane sám, takže si nevytvořil žádný vztah. Je hladový, sahá po něm smrt.

V knize *Návrat ztraceného syna* Henri Nouwen říká, že ti mladší synové, pro které je křesťanství příliš svazující, se vlastně neliší od těch, kteří v domě zůstávají, jsou zahořklí, plní kritiky a pošilhávají po těch, kteří jsou venku. Jakoby jim to, že jsou v domě svého otce, bylo přítěží.

Starší syn je zatrpklým otrokem. Zůstal doma a nedopustil se toho, co mladší. To dokládá, že svoboda není skutečností automatickou. My víme, že vše, co patří otci, patří i jemu, ale on to nevidí. Je nemilosrdný a vyčítavý. „Tolik let už ti sloužím, nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se povесelil se svými přáteli. Když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal si pro něho zabít vykrmené tele. A mně a mým přátelům nic.“ Vidíme, že ani není schopný nazvat ho bratrem. Obviňuje ho. Přitom jak mohl vědět, s kým to prohýřil?

Může ten člověk mít skutečné přátele? Nesvobodný člověk je zaslepený a na základě hořkosti vidí svět takový, jak to má v sobě. Je synem, ale cítí se být jen služebníkem. Sice plní, ale jeho srdce je v realitě jinde.

Obrázek generován AI

O mladším synovi říká Ježíš: „Šel do sebe... Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tím synem. I vstal a šel k svému otci.“

Možná že ten důvod, proč se vrací, je, že by tam umřel hladem. Ale já si myslím, že důvod je hlubší. Když někdo je v tak zoufalé pasti, že nemá úniku, třeba spáchá sebevraždu. Ta bolest je tak velká, že toto je jediná cesta ven. A některým lidem pomyslení na sebevraždu dává sílu žít, protože vědí, že cesta ven existuje. Protože to hluboké v člověku je právě touha po svobodě. Vyjít ven. Všeho se zbavit.

A v mladším synu právě to zůstává v troskách jeho osobnosti. Jeho srdce chce být svobodné. Ani největší neštěstí z něj nemůže vytrhnout touhu po svobodě a po úniku. Ale jedinou opravdovou svobodou je svoboda syna před svým otcem, kdy syn se nechá obejmout otcem. To je pro mě definice svobody.

„Když byl ještě daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil.“ Hnut lítostí znamená, že celé jeho tělo, doslova i jeho vnitřnosti, celá bytost byla pohnutá, když vidí syna. Stejné slovo je v Bibli použito, když vidí Ježíš zástupy – a je mu jich líto a nasytí je.

Nádherné je, že ten chudák si myslí o otci, že už ho nemůže mít rád. Ale otec ho „zdálky vidí přicházet“, takže ho vyhlíží. Stojí na zápraží a říká si: Kdy už ten můj synáček přijde. A je krásné vidět, že člověk si

myslí o Bohu něco jiného než Bůh o člověku. Člověk si myslí, že ho Bůh nemůže mít rád. Bůh na to nehledí. „Padne mu kolem krku a políbí ho.“ Ani nechce slyšet nic z toho, co ten syn mu chce říct.

Dcera na diskotéce

Co je svoboda? Kdybych měl dceru a ta by mi ve 14 letech řekla „Chci na diskotéku“, já bych řekl: „Dobře, budeš doma v devět.“ A ona by řekla: „No v devět, ses zbláznil! Tak aspoň v deset.“ Já bych řekl: „Dobře, tak v 10.“ Protože kdybych řekl v devět, tak ona by sice šla, ale necítila by se svobodně. Takže svoboda pro ni je, že svou touhu mohla naplnit.

Ale ta nejdražší svoboda spočívá v tom, že se člověk zaváže tomu, co ho dotváří, co ho dělá více člověkem, a to je tajemství s velkým T. A to tajemství si křesťané pojmenovali slovem Bůh. Jedině přijímaný, mar-notratný syn v objetí s Otcem je svobodný. To je obraz lidské svobody. Svobodu můžeme darovat jediné milované osobě. A v Ježíšovi se tajemství stalo citově přitažlivou přítomností. První učedníci od něj už nemohli odejít, zůstali s ním celý život, nemohli žít dál bez jeho přítomnosti.

Jedině Ježíš je schopný mě naučit tomu, po čem toužím, ukázat mi to, co chci, pomoci mi se v sobě vyznat. On nás uvádí do lásky ne slovy, ale dovoluje, abychom se do něj zamilovali a zakusili s ním, co to je svoboda.

Někdy jsem mladšími lidmi odmítnutý. Někoho pozdravím a on mi řekne: S tebou já se bavit nebudu. Je mu jedno, jestli jsem kněz nebo doktor. Jsem pro něj prostě plešatý dědek.

A teď v tom okamžiku jak reagovat? Můžu říct: Kašlu na tebe, v životě už sem nepůjdu. Nebo můžu říct: On má právo mi to říct, kdoví, co se v jeho životě se skrývá. A já ho musím přijímat takový, jaký je.

A teď jde o to, aby se to nepřijetí, které občas zažiju, ve mně neuložilo jako hořkost, jako v tom starším bratrovi. To nesmím dovolit. Musím zůstat laskavý. Ale to můžu jediné tehdy, když budu s Ježíšem vědět: Človče, já tě miluju.

Jde o to, jestli umíme žít v ovzduší Boží přijímající lásky. Pak bude naše služba odpovědí na tu lásku. Podle mě čím je člověk blíž Bohu, tím je svobodnější.

P. Ladislav Heryán (*záznam přednášky, kráceno*)

„Nebeský tatínku“ bych asi před lety nedokázal říct

Jiří Smrčka je ředitelem pelhřimovské Charity a se svou manželkou Leonou se podílí na řadě duchovních aktivit v našem vikariátu. Před léty si ale také prošel cestou změny víry – od té spíše formální k té mnohem osobnější.

Co se vlastně při formální víře - mnozí ji označují jako nedělní chození do kostela a plnění předpisů - děje? A jak to bylo u Tebe?

Svou víru jsem přejal od rodičů. Už jako malý jsem byl pokřtěný, s rodiči jsem chodil pravidelně do kostela. Samozřejmě ve svých 15-16 letech jsem si tuto víru musel „přebrat“ nějak jinak. Ale snažil jsem se dál žít podle toho, jak jsem byl „vyučený“ - to znamená pravidelně chodit do kostela, přistupovat ke svátostem a tak dále.

Byl jsem tehdy spokojený s tím, že plním to, co mám, připadal jsem si jako dobrý křesťan a ani jsem nevěděl, jak to dělat jinak.

Také jsem nepotkal nikoho, kdo by mi ukázal pro mne přijatelnou cestu k tomu, jak navázat vztah s Bohem jinak, než jak jsem ho žil.

A pomohlo by potkat ty lidi? Nebo jsi byl v takové fázi, že i kdybys potkal nějakého „zapáleného“ člověka, řekneš si: „To je fanatik. Já si dál pojedu to svoje.“

Dobrá otázka. Samozřejmě, že jsem i tehdy potkal lidi, kteří byli víc zapálení než já. A přišlo mi to nějaké divné, až fanatické.

Ale asi tam hraje nějakou roli touha tvého srdce, hledání a možná i naladění na toho člověka, kterého

potkáš - jestli mu uvěříš, že opravdu žije vztah s Bohem, který ho někam vede.

Takže by tam mělo být jak tvoje nastavení, tak jeho příklad, respektive to, jak on sdílí svůj způsob života s Bohem.

A vzpomínáš si na dobu, kdy se u Tebe tyhle dvě věci sešly?

Zlomové období pro mě bylo, když jsem byl pozvaný na kurz Alfa. Bylo to v rámci našeho tehdejšího společenství v Horní Cerekvi, přišli s tím manželé Kuřinovi z Nové Vsi. Já jsem se tomu bránil, myslel jsem, že nic víc nepotřebuji a žádný další seminář mi nic nepřinese. Nakonec jsem tam šel z toho důvodu, že jsme chtěli organizovat Alfu pro ostatní lidi, a přemýšleli jsme, jak kurz uspořádat. Mojí motivací bylo zjistit, jak Alfa funguje a jestli je to pro mě nějaká cesta, jak třeba předávat svou zkušenost s Bohem - anebo ne.

V té době jsem zároveň po letech vyslyšel pozvání na Charismatickou konferenci do Brna. Asi za dva roky po Alfě jsem ještě absolvoval Sieverse (*seminář v Duchu svatém podle P. Sieverse – pozn. red.*), pak i Otcovo srdce (*seminář kladoucí důraz zakoušení otcovské Boží lásky – pozn. red.*), kde jsem mohl zažít Boží přítomnost úplně nově. A to celé bylo období, kdy jsem začal poznávat Pána jiným způsobem.

Jak konkrétně? Musel jsi změnit svou představu o něm?

Už si přesně nevzpomínám, jakou představu jsem měl předtím. Nebylo to úplně tak, že bych ho vůbec nehledal, nebo s ním nežil, ale tehdy jsem s ním začal žít víc osobně.

Začal mu víc důvěřovat, víc na něj spoléhat a víc věřit tomu, že i mě konkrétně miluje. Zkrátka začal tam být vztah, ve kterém Pán není vzdálený, ale někdo hodně blízký. To je možná ten rozdíl, který vidím u sebe mezi formální vírou a blízkým vztahem k Bohu.

Při modlitbě často používáš oslovení „náš nebeský tatínku“. Je i tohle součástí hlubšího vztahu?

Určitě. Před tím, než jsem začal Pána jinak poznávat, by mě to ani nenapadlo a asi by mi to ani nešlo. Pokud bych neprožil setkání s ním a jeho blízkost, byla by to pro mě prázdná slova, která bych asi ani nedokázal vyslovit.

Jak se bránit tomu, aby ses nevrátil zpět k té formální víře?

Nevím, jestli tomu lze zabránit. Nicméně vnímám to tak, že žiji vztah, který není založen na tom, jestli něco splním nebo ne. Je postavený na tom, že chci s Bohem být, že s ním chci trávit čas, např. na adoraci, při chválách nebo rozjímání Písma. Kdyby tam nebyla ta vnitřní touha být s ním, tak by mě to asi vedlo k tomu zůstat jen u těch pravidel.

Co se týká pravidel: není tam i určité osvobození? Když to zjednoduším, tak třeba na Velký pátek se úzkostně vyhýbám masu, ale přejím se rýžovým nákypem, který miluju. A někdo, kdo už je „dál“, a ten den žije s vděčností za Ježíšovu oběť, vlastně už to maso nemusí řešit, protože on vidí cíl v něčem jiném než v plnění pravidel... Jestli mi rozumíš.

Ano. Já jsem půstu dlouho nerozuměl a byl pro mě vždy těžký. Až nedávno jsem pochopil, nebo spíš přijal, že půst je určitý druh modlitby. Díky tomu jsem ho začal vnímat novým způsobem – už to není dilema mezi tím, jestli něco smím nebo nesmím, ale že se těch věcí zřící prostě chci. Změna vztahu s Bohem se v každodenním životě promítá například v tom, že moje chování a rozhodování vychází více ze vztahu lásky než z pravidel.

Dá se říct, že změna na cestě víry se projevila i v radikální změně práce? (Jiří Smrčka před Charitou pracoval v čistě technických profesích – pozn. red.)

Nevím, jestli s tím přímo tato změna souvisí. Nicméně cítil jsem, že jsem byl Bohem do Charity pozván a vnímal jsem jasně, že si můžu vybrat: buď můžu zůstat tam, kde jsem, nebo se můžu vydat na neznámou a dobrodružnou cestu. A tím, že jsem zvolil to druhé, jsem měl možnost se potkat s Bohem jako s tím, na koho se opravdu můžu spolehnout. Ihned po nástupu jsem musel řešit časově omezené personální otázky a věděl jsem jasně, že to je pro mě lidsky neřešitelné. Proto jsem se spoléhal na Pána, že mě v tom nenechá. A on mě v tom nenechal. Právě tam se můj vztah s nebeským Otcem proměnil a prohloubil v tom, že jsem mu začal ještě více důvěřovat.

Jak se osobnější vztah s Bohem projevil ve vztazích s druhými?

To, co s Pánem prožívám, si nechci nechat pro sebe, chci to dál sdělovat druhým, nebo se o to nějak dělit. Ale ne tak, že bych někoho přesvědčoval a nutil ho, co má dělat, nebo jak má Pána hledat a že má například začít chodit do kostela. Můžu svědčit o tom, co s Pánem zažívám já, a pozvat ho třeba na nějaký seminář. Také jsem zjistil, že mnozí lidé rádi přijímají modlitbu za sebe nebo za své problémy.

Mladí potřebují víru obrazně řečeno "postavit na hlavu". Ilustrační foto: Mirka Dolanská/Člověk a víra

Není pro mladé lidi lepší mít období vzdoru, kdy se radikálně odstříhnou od té „zděděné“ víry, a hledají si ji sami?

S tím osobní zkušenostem nemám. Podle mě stejně každý člověk musí dřív nebo později vztah s Bohem nějak navázat - pokud nechce zůstat jen u toho, že dodržuje nějaká pravidla jen proto, že je kdysi přijal, slyšel nebo viděl jinde.

A stalo se, že některé z Tvých dětí v 16 letech řeklo, že do kostela už s rodiči v žádném případě chodit nebude? Jak jsi na to reagoval?

Bylo to pro mě strašně těžké. Zvlášť když jsem v té době nevědomky víc předával ještě tu formální víru - místo toho, abych je učil vztahu k Bohu, předával jsem jim soubor křesťanských pravidel, která jsou potřeba dodržovat. A také to bylo těžké v tom, že jsem to tehdy bral jako odmítnutí něčeho, o čem jsem byl přesvědčen, že je správné. Trvalo mi dlouho, než jsem přijal jejich svobodu a nenutil je k něčemu, co musí objevit sami. Vždyť tuhle svobodu, svobodu rozhodnutí, přece dává Pán i nám.

Jan Mazanec

Do kostela chodím, protože se to má. Radost tam ale není

Byla jsem vychovávána ve zvyklosti, že do kostela se musí. Podle rodičů jsem bohužel vychovala i své děti - jsou dospělé a do kostela nechodí. Asi tři roky máme nového kněze. Ten mi otevřel oči, ale i nasadil brouka do hlavy. Do kostela chodím, že se to má. Strašně ráda bych tam chodila s radostí, ale nedaří se to. Je mi málem 50 a nechápu liturgické texty a podobné věci. Někdy si říkám, že je líp lidem, kteří se k víře dostali až v dospělosti - dobrovolně. Anna.

* * *

Podle pravidla, že „sousedova tráva je vždy zelenější“ mohou být „rození“ katolíci v pokušení pokládat za šťastnější ty, kdo byli pokřtěni až v dospělosti. Ale věřte, že tomu tak není, obě cesty mají svá úskalí a ani u jedné není jasné, kam povede. Jisté je, že cesta k Bohu vede vždy přes osobní setkání s ním, přes konverzi.

U těch, kdo se s vírou v Boha setkají až v dospělosti, se jedná o událost, která často znamená radikální obrat v životě. Proces „obrácení“ ovšem čeká i toho, komu byla víra předána rodiči. Zde se musí „dětská víra“ přerodit ve víru „dospělou“. Dítě, které původně „věří“ tak, že udělá, co mu řeknou rodiče, pak dospívá a s tím přichází i tendence odvrhovat nebo podezřívat to, co mu bylo rodiči vtisknuto.

Odtud pramení nářky rodičů, že výzva: „Teď jdeme všichni do kostela“ už nemá efekt jako dřív. Mladý člověk, formovaný kritickým substrátem západního myšlení, má totiž pohotově otázku: Proč? A odpověď „To se musí“ jej neuspokojí. Tím nastává doba, aby rodiče přesunuli důraz z vnějšího projevu na vnitřní pochopení a prožívání.

Jinými slovy: své „ratolesti“ neobráť tak, že je výhrůžkami budou nutit, aby dál formálně plnili vnější náboženské akty, ale musí s nimi hovořit o tom, že víra je vnitřní postoj, porozumění, životní náhled, který se projevuje i na viditelné rovině právě vnějšími akty. Víru jako vnitřní postoj a vnější projevy nelze oddělovat.

Opravdovost náboženského života se odvíjí z vědomí, že existuje bytost, která mě miluje a chce mé štěstí. K tomuto musí každý dojít sám. Křesťanská praxe je pak projevem mého vztahu k této bytosti na základě zkušenosti. Jak a kdy k ní dojít? To je individuální.

P. Petr Šíkula, z www.katolik.cz (Otázky a odpovědi)

Co musím udělat, než navážu osobní vztah s Bohem?

Mým největším omylem začátku mé cesty víry byla představa, že než se můžu přiblížit k Bohu, musím se změnit. „Co mám udělat, než navážu vztah s Bohem?“ zeptal jsem se přítele. „Nic,“ odpověděl. „Bůh se s tebou setká tam, kde jsi.“ To bylo osvobozující poznání.

Ježíš vyzývá ke změně života, ale lidí se nestraní a neštítí... I když nás Bůh volá k růstu a změně, i když jsme nedokonalí, Bůh nás miluje takové, jací jsme, i teď. Anthony de Mello říká: „Nemusíme se změnit, aby nás Bůh miloval.“ Jsme milováni i v naší nedokonalosti.

Ježíš vyzývá lidi, aby se obrátili, aby změnili životy, ale neodkládá setkání na dobu, dokud to neudělají. Vstupuje do vztahu s lidmi v tom stavu, v jakém je najde. I s námi se setkává s takovými, jací jsme.

Petra osloví při opravě sítí. Matouše při vybírání daní. Přistupuje k lidem často tehdy, když se jim daří špatně. Cizoložnou ženu zdvihá ve chvíli, kdy ji chtějí kamenovat. Uzdravuje ženu nemocnou mnoho let, posedlého, který ani není pořádně při smyslech. V každé situaci říká Bůh zaneprázdněným, vystresovaným, pochybujícím a vylekaným lidem: „Chci se s tebou setkat, záleží jen na tobě, zda ty chceš také.“

Není tedy třeba čekat, až se náš život ustálí, až děti odejdou z domu, až se přestěhujeme nebo zotavíme z nemoci, až budeme „zbožnější“ nebo se budeme „lépe“ modlit. Bůh je připravený právě tady a teď.

James Martin, Jezuitský návod na všechno (z www.pastorace.cz)

Čtyři kroky, jak navázat osobní vztah s Bohem

- 1) **modlitba** - komunikace s Pánem. A to nejen snaha být a mluvit s ním co nejčastěji, ale i jako úkon věrnosti - modlit se, i když mě to zrovna "nebaví", když na to nemám "ideální" podmínky...
- 2) **vztah k bližnímu** - nemůžu milovat Boha, kterého nevidím, když nemiluji bližního, kterého vidím. Láska zde není o nějakých pocitech, ale o mém chování, o činech. Je třeba se snažit o lásku k bližním.
- 3) **četba Písma**, zvláště Nového zákona - číst o Bohu, o Ježíši, dívat se, jak jedná a co dělá. Poznávat ho, nechat se jím oslovovat. Ptát se, co daný úryvek říká právě mně, právě teď.
- 4) **živé křesťanské společenství** - které sdílí svou víru a lidé se tam společně modlí.

SPECIÁL - "naši" na Celostátním setkání mládeže

V srpnu proběhlo v Ostravě Celostátní setkání mládeže (CSM). V rámci programu „své“ diecéze mohli účastníci biskupu Vlastimilu Kročilovi, pomocnému biskupu Pavlu Posádovi nebo řediteli diecézního centra mládeže otci Rafału Kacovi pokládat různé otázky. Vybíráme z nich tyto:

Jaké máte rádi pivo?

o. Vlastimil: Než jsem přišel do Budějovic, tak jsem dával přednost možná Plzni, ale postupem času mi začíná velice chutnat Budvar.

o. Pavel: Já pivo vůbec nerozumím, tak piju všechno, co teče. *(smích)*
Chutná mi každé pivo.

Jaký je váš postoj k tématu LGBT v kontextu církve?

o. Vlastimil: Zastávám názor, že je potřeba přijmout do života církve každého člověka. Každý přichází s nějakým problémem, těžkostí, ale je třeba si uvědomovat, že to společenství kráčí nějakou cestou a snaží se co nejvíce přibližovat Ježíši Kristu. A to znamená, aby si i člověk, který se hlásí k jiné orientaci, našel své místo a kráčel společně s ostatními. Je možné kráčet společně, ale nelze zavádět nové pohledy nebo experimenty, když to katolická církev zatím vidí nějakým jednoduchým směrem. I tahle zkušenost je nová, takže je třeba se s tím nějak učit žít, ale nemůžeme zapomínat na to, k čemu nás vede Ježíš.

Jaká je vaše nejoblíbenější část mše a proč?

o. Rafał: Jděte ve jménu Páně. *(smích)* Pamatuju si, jak nás babička jako malé každý den brala do kostela na mše a jednou jsem se jí ptal: „Babi, a kdy bude konec?“ A ona říká: „Jděte ve jménu Páně.“ Tak přijdeme do kostela, posadíme se a kaplan říká: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Spousta z vás čeká na slova Jděte ve jménu Páně.“ A já jsem řekl: „Babi, jdeme.“ Babička mi předávala tu úctu a díky ní vím, jak dobré je být denně na mši svaté. Dneska je mi 44 let a to znamená, že 40 let jsem každý den v kostele. A moje oblíbená slova jsou opravdu "Jděte ve jménu Páně".

Jak si užíváte CSM, co se vám líbí? Pokolikáté jste na CSM?

o. Pavel: Můžete si to spočítat, jako biskup jsem byl na všech setkáních. Takže od roku 2003 jsem byl na všech celostátních a od roku 2005 na všech světových setkáních. Jsem op-

Foto: Jan Kalenský/Člověk a víra

pravdu rád s mládeží, je to moje zodpovědnost v biskupské konferenci, snažím se ji plnit zodpovědně. Vše, co se tu děje, si беру na sebe, to dobré i nedobré. Se sekci mládeže jsme to dva roky chystali, takže o tom něco vím, stejně jako otec Rafaš. Moje odpověď je: Cítím zodpovědnost za vás, abyste odcházeli povzbuzeni. Svatý Augustin říká: „Povzbudit, poučit a pohnout k lepšímu životu.“ Tak to trojí vám vyprošuju.

Co vás nejvíce baví na křesťanství?

o. Rafaš: Baví mě to, že nejsme náboženství místa nebo budov. My jsme společenství. Tam, kde jsou dva nebo tři, tam jsem já uprostřed nich.

Má každý diecézní biskup svého pomocného biskupa?

o. Pavel: Teď si zalichotíme. Ne každý, jenom ti lepší mají pomocného biskupa. (smích) Já jsem přišel do Budějovic, protože mě přijal pan biskup Paďour. Je to už 18 let, to většina z vás ani nebyla na světě a on byl ve velmi tíživé situaci. Pomocný biskup tam ještě nebyl. Ale je dobré, aby byl, těch úkolů je hrozně moc. Já za dva roky skončím a už teď se modlím za svého nástupce.

Proč a jak často jezdíte do Fátimy?

o. Vlastimil: Když jsem musel během totality emigrovat, potkal jsem kněze, který si měl vzal pod ochranu a dal mi spoustu rad, kterými bych se měl v kněžství řídit. A každý rok 13. května, kdy se narodil, jezdil do Fátimy. A díky němu jsem tam také začal jezdit. V podstatě 25 let jsem tedy ten den vždycky ve Fátimě, abych děkoval Panně Marii za všechny, které jsem poznal, a zvlášť za toho kněze. **Markéta Nýdrlová**

Z básnické tvorby Martiny Tuskové

V časopisu našeho typu není moc prostoru věnovat se poezii, snad vyjma anotací knih. Výjimkou mohou být ukázky textů někoho z našich farníků, jejichž tvorba nezapře inspiraci křesťanstvím. Příkladem je Martina Tusková z Pelhřimova, jejíž některé básně vyšly ve sborníku Tento čas (k 800 letům města Pelhřimova).

Autorka pracuje jako lékařka na urologickém oddělení Nemocnice Pelhřimov. Básně vybral Petr Mazanec.

Touha

Až jednou dojdeš ke studánce touhy
A nad tou krásou zatají se dech
Tvoje Já se změní ve stín pouhý
Až ponese Tě anděl na křídlech

Tam kde Slunce nikdy nezapadá
Tma odešla, víc se nevrací
Láska váží víc než všechna zrada
Otrok králem je a z králů žebráci

V jedné slze celá krása světa
Která kámen v život promění
Možná vteřina? A možná dlouhá léta
Než dopluješ k svému prameni.

Sv. Martinovi

Patrone náš až z Francie
Ať statečnost Tvá v nás ožije
Ať už se nebojíme
Můj světce na svém bělouši
když pochybnost nás pokouší
ať vždycky rozumíme

Cesta

Hadem oklamaná
Co pak zbude?
Jen mladičká panna
Dítě chudé

Mnohou pochybností
Cesta plná
Pole koukol hostí
plevy jsou bez zrna

Paže rozepjaté
Hrob prázdnotou zívá
I spravedlivé zmate
Láska trpělivá

Až v potu a krvi
Den se bude šerit
Poslední bude prvý?
Nezbývá než věřit.

Hledání lásky

V zoufalství touhy po lásce
nacházím lásku v touze
nenajdu odpověď v otázce
ať budu žít jakkoliv dlouze.

Výsledek bitev není znám
když s životem se peru
náručí lásky však můj Pán
objímá svou drahou dceru.

Na konci ruce znavené
pokojně do klína složím
navěky budu pít z pramene
lásky v objetí Božím

Pane

Sešli mi Pane svoji holubici
Daruj mi zrak ať vidím Tvoji tvář
Zažehni ve mně znovu křestní svíce
a polož moje viny na oltář

Ať vždycky vidím, kde pomoci mohu
Ať nezraní mne hloupost nebo lež
Ať moje cesta vede stále k Bohu
Ať v každém poznám, jak mne miluješ

Ukaž mi Pane studnu s vodou čistou
A probud' žízeň, která ve mně spí
Pojď se mnou životem a buď mým
alchymistou
který zlato v mém srdci objeví

Až...

Až posedne mě neochota, pýcha
a kráčet budu stále tíž a tíž
obejmi mě náručí svého ticha
ať uvěřím Ti, že mě uslyšíš.

Až někdy zlostí nebo vztekem vzplanu
až budu stavět Babylonskou věž
sešli, Pane, křepelky či manu
ať vzpomenu si, že mě miluješ.

Až připadnou mi prázdná Tvoje slova
a kolem bude jenom lež a klam
až opustí mě síla Samsonova
ať vzpomenu si, kým jsem milován.

Cena svobody?

Co váží svoboda
za ranního svítání
jen vločka sněhová
jen pírkó na dlani

Co váží svoboda
za pravého poledne
jen puklá nádoba
co nikdo nezvedne

Co váží svoboda
když den se nachýlí?
největší cenu má
to co jsme ztratili.

Poslední

Odpusť mi Pane všechny moje viny
víno jsem dopil, zbyl už jenom rmut.
Ač bojoval jsem s větrnými mlýny
pravdu jsem bránil víc než Robin Hood.

Co prohrál jsem, nebyla moje vina,
na testamentu inkoust oschl již.
Když plamen svíce zvolna dohasíná
na stěně zůstal jenom holý kříž.

Vánoční

Vánoční nebe když se zasní
a jasná hvězda ve tmě hoří
to neřekne básník svojí básní
sochař z mramoru nevytvoří
Jen malé dítě v prostém loži
a tolik síly v okamžiku
navěky zrozen z lásky Boží
v ozvěně Mariina díku.

Vánoční moderna

Na stromečku visí kliše
Atmosféra všude dýše
Jak bojový plyn
Pod stromkem se balast kupí
V televizi pořad tupý
Z koled sprška slin.

Prázdná náruč Tvého syna
Reklama jak rakovina
Rozlezla se zas
Marnost vlastní život žije
Bez účinku terapie
Vánočních metastáz

V chlévě zase zbyli sami
Pohřbeni jsou pod tsunami
Všech komerčních krás
Dítě v jeslích ruce spíná
Smazána je Tvoje vina
Zas a zas a zas....

Obraz generován AI

Líbí se mi, že papež vyhlásil modlitbu za kněze v krizi

Zjistila jsem, že na duben letošního roku papež Lev XIV. vyhlásil modlitební úmysl za kněze v krizi. Jelikož krize je z jistého pohledu celý život, lze jím nabídnutou modlitbu použít za kněze obecně. Napadlo mě, že by se mohla zveřejnit v tomto časopise.

Marie Simandlová, Jetřichovec

Modlitba za kněze v krizi

Pane Ježíši, Dobrý pastýři a společníku na cestě, dnes svěřujeme do tvých rukou všechny kněze, zvláště ty, kteří procházejí časem krize, když je tíží břemeno samoty, mračno pochybností zatemňuje jejich srdce a vyčerpanost se zdá silnější než naděje. Ty znáš jejich zápasy a rány: obnov v nich pevnou jistotu, že tvá láska je bezpodmínečná. Dej, ať si nepřipadají jen jako úředníci nebo osamělí hrdinové. Ať poznají, že jsou milovaní synové, pokorní a drahocenní učedníci a pastýři, které podpírá modlitba tvého lidu.

Dobrý Otče, nauč nás být společenstvím, které má starost o své kněze: ať jim nasloucháme bez odsuzování, ať jim děkujeme a nevyžadujeme dokonalost, ať s nimi sdílíme své křestní poslání a hlásáme společně tvé království skutky i slovy, ať je doprovázíme blízkostí a upřímnou modlitbou. Ať se naučíme podpírat ty, kdo tak často podpírají nás. Duchu Svatý, obnov v našich kněžích plamen radosti z evangelia. Daruj jim zdravá přátelství, síť bratrské opory, smysl pro humor, když věci nejdou podle očekávání, a milost stále znovu objevovat krásu svého povolání. Ať nikdy neztratí důvěru v tebe ani radost sloužit tvé církvi s pokorným a velkodušným srdcem. Amen.

Tento modlitební úmysl vyhlásil Lev XIV. počátkem Svatého týdne jako úmysl na duben. Papež v rámci Apoštolátu modlitby zve k lidské a duchovní blízkosti vůči kněžím, kteří procházejí těžkým obdobím. Svatý otec zve všechny lidi dobré vůle nejen ke chvíli modlitby, ale i k uvědomění a reflexi faktu, že za každým knězem ve službě je lidská bytost, která potřebuje blízkost a naslouchající ucho.

Lenka Březinová, Služátky, farmaceutická laborantka

Co pro mě znamená Bůh?

Bůh je dobro a láska. Pro mě je především "Abba", Otec, milující tatínek, který z lásky k nám stvořil zemi s celou její nádherou a dal nám ji, abychom v ní mohli žít. Otec, který trpělivě čeká s otevřenou náručí, až se k němu vrátím, když se ztrácím nebo něco pokazím, aby mi odpustil, po-těšil, povzbudil, dodal odvalu a sílu jít dál. Ráda Bohu za vše děkuji a chválím ho v modlitbě chval, která vnáší do mého srdce radost.

Ve chvílích osobní modlitby vyhledávám Pána při tiché adoraci a při modlitbě růžence, která mě naplňuje pokojem a klidem. Poslední dobou objevuji stále nové možnosti, jak se na Ježíše napojit.

Například naslouchám Božímu slovu skrze aplikaci YouTube "Bible za rok", který mě provází celým příběhem Písma svatého. Je to pro mne velmi inspirující a promlouvá to do mého života.

Jak se moje víra vyvíjela a jak se dnes projevuje v mém životě?

Narodila jsem se do tradiční katolické rodiny. Od dětství mě rodiče postupně seznamovali s Bohem a umožnili mi přijmout svátosti (od křtu po biřmování). Až časem jsem zjistila, jaký je to dar a poklad. Vážím si každé rodiny, která své děti uvádí a doprovází na cestě víry. Vím, že víra se předat nedá a záleží na každém z nás, jak o tento vztah budeme pečovat a rozvíjet. Ale jsem přesvědčena, že dobrý vzor z rodiny tvoří základ, na kterém se nechá dále stavět. Důležitost živého vztahu s Bohem se snažím předat dětem v hodinách náboženství.

Ze svého života mohu říci, že bez Božího požehnání marné lidské namáhání. Pán mě nikdy neopustil ani v těch nejtěžších chvílích, a právě v těchto situacích mě dokonce i nesl. Žiji vírou s vědomím, že jsem neustále na cestě. Ještě jedna osoba je v mém životě důležitá - a tou je Panna Maria. Už jako dítě jsem se k ní utíkala jako ke své ne-

beské mamince a vím, že mi u Ježíše vyprosila mnoho milostí během mého života (v podobě věřícího manžela, dětí, přátel).

Jak vnímám církev?

Církev vnímám jako společenství lidí, kteří následují Krista. Představuji si ji jako velkou "vitráž" tvořenou nejrůznějšími barevnými sklíčky, kde každý z nás je jedním tímto sklíčkem. Každé je jiné, a přesto má důležitý význam pro celkový obraz. Žádné z nich není samostatné, ale jedno upevňuje druhé a jsou si vzájemnou oporou.

A tak je to i v církvi. Každý z nás jsme jiný. Bůh nás vybavil různými dary, kterými se máme doplňovat, a i přes různost tvořit jednotu. Kéž by se nám to dařilo a obraz této "vitráže", jejímž tvůrcem je sám Ježíš, přitahoval celý svět. Ježíš neustanovil církev náhodou. Dobře věděl, že jen ve společenství se může naše víra rozvíjet a růst. Je pro mě velkým povzbuzením, že v církvi vytváříme různá společenství v pelhřimovské a chvojnovské farnosti (modlitby matek, společenství manželů, žen, společenství chval). (tk)

P. Dominik Nakládal ještě jednou

Na srdci 7-8/26 jsem listovala odzadu, zvědavá na doporučené odkazy. Tudíž jsem nemohla minout jméno P. Dominika Nakládal a ještě k tomu s poukázáním na zdroj z Vysoké Lhoty, s nímž jsem od dětství hodně propojena (moje babi a děda Hánovi).

P. Dominik Nakládal, vzácný to člověk, a slečna Alžběta (říkalo se Bětuška) Seifertová, hospodyně stejných morálních kvalit, působili v 50. letech ve Vlachově Březí. Jednou v noci na tamní faru zaklepal člověk prosící o nocleh (neví se jistě, zda byl sám). Vyhověli mu. Jeho záměrem bylo dostat se přes hranice, jenže druhý den byl dopaden a kroky ochránců režimu vedly nekompromisně i na faru.

Bětuška se dozнала, že ho nechala přespat. Dostala za to 17 let a byla vězněna někde na Slovensku. Když P. Nakládal zjistil, jak těžce se jí tam vede (jedním z důsledků bylo silné revma), učinil prohlášení, že přespání umožnil on a že ona to jen vzala na sebe. Poté ji propustili a jeho uvěznili; ne však na tolik let; snad "jen" na 2-4 roky; proč – to mi není známo. To jen tak na doplnění. Je to pro mě milá vzpomínka z raného dětství.

Hana Hadravová

Během prázdnin se u pelhřimovského rybníka Stráž v Pelhřimově konaly dvě akce na podporu Charity

Nohejbalový turnaj **Nohec Stráž Open** 2026 zorganizoval 25. 7. již potřetí Jakub Holakovský společně se Stráž barem a za podpory mnoha dalších firem a dobrovolníků. Díky výtěžku ze startovního, občerstvení od Matěje Meda a tomboly s hodnotnými cenami od místních firem, se podařilo vybrat na Charitu 35 591 korun.

O dva týdny později 15. 8. se okolí rybníka Stráž proměnilo ve Vikingskou vesnici. Skupina historického šermu Tyrsksrygge zde pod názvem **Vikingové pro Charitu** zorganizovala odpoledne ve středověkém stylu pro celou rodinu.

Bohatý program pobavil děti i dospělé. Vikingové si připravili historický jarmark, dílničky pro děti, lukostřelbu, ochutnávku středověké kuchyně, bohatou tombolu a mnoho dalších aktivit. Ačkoli ještě neznáme přesnou částku, kterou se na akci podařilo Vikingům vybrat, jsme velmi vděční všem, kteří se do akce zapojili.

Z výtěžku z obou akcí bychom rádi pořídili mobilní **oxygenátor** pro klienty domácí hospicové péče Iris i pro širokou veřejnost. Tento přenosný přístroj umožňuje těžce nemocným lidem, kteří jsou odká-

Foto: Renata Moravová

Foto: autorka

záni na kyslíkovou terapii, na čas opustit domov – třeba kvůli cestě k lékaři či krátkému výletu. Jeho pořizovací cena však přesahuje 60 tisíc korun, a proto není běžnou součástí půjčoven kompenzačních pomůcek, přestože může nemocným výrazně usnadnit každodenní život.

Část výtěžku bychom také rádi věnovali na nákup elektrického invalidního vozíku pro dceru naší kolegyně, která je po dětské mozkové obrně plně odkázaná na pomoc rodiny. Vozík by celé rodině ulehčil každodenní péči.

Karla Bradáčová

Charita se prezentovala na pelhřimovském náměstí

Na pelhřimovském náměstí se 23. června uskutečnila prezentace poskytovatelů sociálních služeb, kde nechyběl ani náš stánek. Zájemci se mohli dozvědět více o tom, jak fungujeme a s čím dokážeme pomoci.

Návštěvníkům jsme představili naši Občanskou poradnu, Klíč – centrum pro rodinu, nízkoprahové zařízení Spirála i další služby, které poskytujeme lidem v regionu. Patří mezi ně například pečovatelská služba, osobní asistence, půjčovna kompenzačních pomůcek nebo hospicová péče Iris.

Velký zájem vzbudil také doprovodný program. Největším lákadlem pro děti byl kvíz, za jehož vyplnění získaly zdarma dočasné airbrush tetování. Této možnosti využila řada malých i velkých návštěvníků. Zájemci si mohli otestovat svou finanční gramotnost nebo se zapojit do tvořivých aktivit – vyráběli korálkové přívěsky na mobil, stojánky na telefon nebo skládali papírová letadélka.

Přestože panovalo opravdu horké počasí, u stánku se během dne zastavila spousta lidí. Velmi si vážíme každého, kdo nám věnoval svůj čas a přišel se seznámit s naší činností. Potěšila nás také návštěva zástupců města Pelhřimova i hejtmana Kraje Vysočina pana Martina Kukly. Děkujeme všem, kteří dorazili a projevíli zájem o naši práci.

Karla Bradáčová

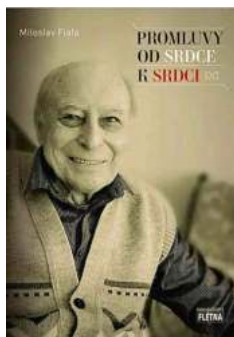
Foto: autorka

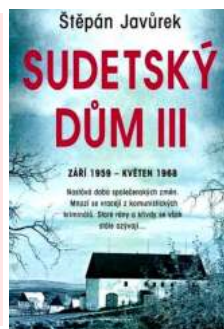
Olomoucký arcibiskup Josef Nuzík si řadu lidí získal svou bodrostí a otevřeným srdcem. V knižním rozhovoru se spolupracovníkem KT Jiřím Gračkou mluví o svých moravských kořenech i o svém kněžském povolání. Jeho biskupské motto „Hlásat radostnou zvěst“ odpovídá otevřenosti, se kterou se vyjadřuje vůči mladým lidem i vůči různým podobám víry v současném světě.

Kanadský psycholog J. B. Peterson, známý zejména jako kontroverzní kritik politické korektnosti a autor bestselleru Dvanáct pravidel pro život, ve své nové knize analyzuje starozákonní příběhy od Adama přes Kaina a Ábela až po Noeho, Jonáše a Mojžíše. A ptá se, jak tyto popisy vzpoury, oběti, utrpení a vítězství utvářely podstatnou část naší západní civilizace.

Promluvy P. Miloslava Fialy, který v 98 letech letos zemřel, nám dávají nahlédnout do bohatého myšlenkového světa premonstrátského řeholníka, kněze a člověka, jenž se po roce 1989 stal viditelnou tvář církve – působil v redakci náboženských pořadů v rozhlasu a byl mluvčím biskupské konference. Má dar psát čtivě a pozitivně, jeho texty čerpají nejen z Písma, ale i od vědců a spisovatelů.

Štěpán Javůrek sleduje osud rodiny Františka Smolíka z podkrušnohorské vsi Skláře od II. světové války. Třetí a poslední díl trilogie nás zavádí do 60. let, kdy hlavní hrdina má být konečně propuštěn z komunistického kriminálu. Návrat politického vězně do reálného života je ale plný nástrah a staré křivdy nelze jen tak zapomenout.

Marie Ehlers je matkou tří dětí, studovala v Anglii teologii a hudbu. Se svým manželem založila sbor Kostel Jinak v Olomouci, kde slouží především v oblasti chval a práce se ženami. V tomto videu s názvem "Ženy, seberte odvahu v rodině" nachází zajímavá srovnání mezi prvotní církví a postavením křesťana v dnešní společnosti.

Tento film o Křemešníkú natočil Josef Novotný z Rynárce už před pár lety, ale dokument neztrácí aktuálnost. Hovoří v něm mj. Vojtěch Škoda o poutním kostele, Pavel Pípal o rozhledně nebo Jiří Blažek o Větrném záměčku. Jsou v něm zachyceny důležité události spojené s poutním místem. Kdo ho neviděl v pelhřimovském kině nebo v TV Noe, může ho zhlédnout na YouTube.

Dokument z cyklu Cesty víry České televize zachycuje každodenní život bohoslovců v arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci. Studenti bohosloví v něm odhalují své motivace k této službě a sledujeme třeba i jejich volnočasové aktivity. Zajímavé jsou i postřehy o dnešní době z úst duchovních, kteří tento seminář mají na starosti.

Tip na pouť: Svatý Antoníněk - olomoucká arcidiecéze

Do svatých míst letošního roku patří i místa spojená se světcem č. 2 františkánského řádu – Antonínem Paduánským. Nejznámější jemu zasvěcené poutní místo u nás stojí na kopci mezi Blatnicí pod Svatým Antonínkem (ano, i oficiální název má

tuto zdobnělinu, dokládající blízký vztah lidí ke světcu) a Ostrožskou Lhotou, s krásným výhledem na Dolnomoravský úval i Bílé Karpaty.

Strategicky položený kopec má své legendy, podle nichž tudy šli i Cyril s Metodějem. Ovšem kaple (na moravské poměry kaple, na české kostel) tu vznikla až v 17. století. Při přestavbě v 18. století byl u stavby odkryt pramen, který způsobil zázračná uzdravení a zvýšil zájem o poutě. Ten už pak nezastavil ani Josef II., byť se hodně snažil - jednu dobu se v ruinách kaple bez střechy procházel dobytek.

V 19. století došlo k obnově místa. Kapli zkrášlila plastika Večeře Páně a série obrazů sv. Antonína, kterou malíř Jan Köhler už bohužel nestihl dokončit. Na prostranství vyrostla křížová cesta i přístřešek pro případ velkých poutí, jak je maloval umělec této části Slovácka Joža Uprka (viz obrázek). Věhlas místa se dál šířil (které poutní místo se může pochlubit tím, že o něm vznikly opereta i film?), o jeho rozkvět se zasloužil též P. Antonín Šuránek, nyní v procesu beatifikace. (hm)

Soutěž: poznejte fotku z našeho vikariátu

Minulou fotku Veroniky Tománkové Dryjové, **kapličku u cyklostezky Pelhřimov-Rynárec** (vlevo), uhodli Marie Bušková a Jiří Procházka. Tipy na foto vpravo posílejte **do 15. 9.** na mazanec@centrum.cz nebo na Whats-App (775 269 206). Výherce obdrží jako dárek knihu od Matice křemešnické, které patří díky.

